

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Martiniano. 460.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἡμῶν καὶ τῶ σώματι, ὡς πλῆκτεσθαι ἐπὶ τῷ πνεύματι κροσσίδων ἀγνεῖτε αὐτὸν ἐν τυμπάνῳ καὶ χορῷ, ἐν σαρκὶ καὶ ψυχῇ, ἀφ' ἧς, ὡς χοροὶ αἱ πρὸς θεὸν λαβάνουσιν δέησιν· ἀγνεῖτε αὐτὸν ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανῳ, ἐν καρδίᾳ, καὶ παντὶ ἕσθαι ἀπλάγχρυν, καὶ νεύροις, ἀφ' ὄργανον κέκληκεν. ἀγνεῖτε αὐτὸν ἐν κυμβάλοις εὐήχοις, τοῖς χεῖλεσι, δι' ὧν τὰ ἐναρμόνια τῆς ψαλμῶδίας πλέκεται μέλη.

Θεοφίλω. υνη.

Οὐκ ἀπαδά, ἐδ' ἀλλότρια τῆς τῶ νόμου ἐντολῆς, ἢ εὐαγγελικῆ νομοθεσία παρέδωκε· τῷ μὲν γὰρ τὴν ἐκείνου καὶ τὴν πρῶτην τῆς ἀμαρτίας παμδύοντος, αὐτὴ τὴν ἀρχὴν τῆς κακοῦ τὴν ὀπίθυμίαν ἐκάλυψε, ὡς εὐεμπήσασαν εἶσαι τῆς ἀνάξιας, ἢ ἀναμάρτητος, οὐκ ἔχει χροαὴν ἢ ποίησις.

Θηρασίου. υνθ.

Τὸ ἐρώτημα τῆς ἀγάπης σὲ, ποιῆσαι τοῦ ὄσι. Μακάριος, ὅς οὐκ ὀλιόθησεν ἐν γλώσσῃ αὐτῆ· μακάριος, φησὶν, ὅς ἔτε ἀχρότητα ῥημάτων τὴν γλώσσαν ἐμύλων, οὐδὲ σκανδάλου πῶς γένηται δι' ὑβρεως ἄποιος· τὸ δὲ οὐ κετενύγη ἐν λύπῃ ἀμαρτίας, ἢ τοι μεταγνῶς ἐφ' οἷς ἀσέμνωσ καὶ ἀχρῶς ἀπεφθέγγετο, ἢ τὸ μὴ πνα λυπησασαῖς ὑβρεσι, καὶ δεηθῆναι ἐπ' αὐταῖς κατανύξεως· ὀλιόθημα γὰρ ἀπὸ ἐδάφους μᾶλλον, ἢ ἀπὸ γλώσσης· πολλοὶ μὲν γὰρ πεσόντες φησὶν ἀνέστησαν, ἀπὸ τοῦ ἐπίπτοντες δὲ πρὸς τὰ πόλοντο.

Μαρτινιανῶ. υξ.

Επίκουρος μὲν ὁ ποιμὴν τῆς ἀγέλης σου, αὐτοσχεδίως πάντα γενήσασθαι, καὶ μετὰ ταῦτα ὡς οὐχ ὑπάρξαντα ἔσεσθαι, ἀσεβῶς ἀπεφίνατο. Χειρὸς δὲ ὁ πάντων ποιητῆς καὶ πατὴρ καὶ θεός.

hoc est in lingua nostra & ore, à Spiritu sancto tāquam plectro quodam percussis. Laudate eum in tympano & choro: id est, in carne & animo, à quo tanquam chori, preces ad Deum transeunt. Laudate eum in chordis & organo: hoc est, in corde atque omnibus internis visceribus & nervis, quæquidem organum appellavit. Laudate eum in cymbalis iubilationis: hoc est, in labiis, quorum adminiculo concinna & modulata Psalmodiæ carmina contextuntur.

Theophilo. 458.

Non absona, nec à Legis mandato aliena, Lex Evangelica nobis tradidit. Nam cum illa peccati euentum ac perpetratiōnem veteret, hæc mali principium, hoc est cupiditatem, prohibet: ut per quam ad actionem quispiam facile prolatur: quæ sublatæ & extinctæ, nullus actioni locus patet.

Math. 5.

Therasio. 459.

Charitatis tuæ quæstio ad hunc modum explicari potest. Beatus vir qui non est lapsus in lingua sua, hoc est: Beatus est ille, qui nec verborum obscenitate ac turpitudine linguam suam commaculavit, nec cuiquam offensiois ansam per contumeliam præbuit. Et non est stimulat in tristitia delicti: nimirum vel pœnitentia ductus ob ea quæ inhonestè ac fœdè locutus est, vel quod aliquem contumeliosis verbis offenderit, ac propterea dolore atque animi compunctione opus habuerit. Optabilior est enim lapsus è pavimento, quam à lingua. Multi quippè, cum cecidissent, resurrexerunt: ob prolatur autem sermonem interierunt.

Ecl. 25.

Martiniano. 460.

Epicurus, tui gregis pastor, omnia temerè ac fortuitò in ortum prodiisse, ac rursum in nihilum reditura esse, impiè pronunciauit. Christus autem omnium effector, & Pater, & Deus, ac Servator, se in

gloria venturum, atque unicuique iuxta opera sua redditurum promisit. An igitur dignior illo hic sit, cui fides habeatur, pastoris tui, compunctionem ægrè admittētis, est perspicere: ne fortè in tuo contemptu tandem antevertaris: actum, ut tibi pœnitendi potestas fiat, quæras, cum iam pœnitentiæ nullus locus erit.

Theano. 461.

Ornatus studium, ac lapillorum flores, aurique cum iis connexio, atque intortit crines, & oculorum pigmenta, & pulchritudinis effictio, prauaque circa res huiusmodi artificia, quæ tibi curæ esse omnes referunt, necessarij vsus honestati & grauitati contumeliam inferunt, vitiosarum autem affectionum rabiem significant. Quã obrem si pactorum cum Christo initorum obliuione captus es, submonendi tui causa hæc scripsi. Sin autem, ut homo, mutatus es, fac quamprimùm respicias. Etenim Deo munus minimè promississe, periculo vacat: at, cum aliquid voueris, id minimè præstare, condemnatione dignū est.

Dent. 23.

Sereno Tribuno. 462.

Deum quidem semper habes consilia tua prosperè dirigentem. Nunc autem in Thraciam, hoc est, perturbationum ac tumultuum arcem, proficiscens, Cæsaris largitione opus habes, quam ipsi copiosè procurat Androgynus. Tu igitur consilij inopia laborans, ita te compara, tanquam inter medios leones proiciendus, atque orationis subsidium adhibe. Non dormitabit autem (hoc pro certo habeo) is qui te custodit: Verùm improbitatis molas conteret, tæque saluum & incolumen ad possessionis tuæ terram reducet.

Dionysio Iuueni. 463.

Magno mœrore afficior, quoniam te paternæ pudicitia æmulum haudquaquam esse audio, verùm peregrinam turpitudinē

καὶ σωτήρ, ἤξειν ἐν δόξῃ ἐπιγγέλατο, καὶ σποδῶναι ἐχέτω ὡς ἔπραξεν. εἰ τοίνυν ἀξίόπιστος ἔτος μᾶλλον σκείνη, τῆς σῆς βῆθ' συνιδεῖν δισπιατὰ κτῆ καρδίας, μήποτε φθαδῆς χαταφρονῶν, καὶ τότε μεταμέλωσται. ζῆτῆς, ὅτε τόπος μεταμέλωσται. μέλα.

Θεανῶ. ὑξα.

Ἡ φιλοκοσμία, καὶ ἡ τῆς λιγῶν ἀνθῆ, καὶ τῶ χειρῶν ἢ παρῶς τῶν ἀνάκρεσις, καὶ πλόκαμοὶ ἐλικτοί, καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφαί, καὶ χέλλυς σοφισμὸς, καὶ αἱ περὶ ταῦτα χρονοτεχνίαι ὧν σε φροντίζειν ἀπαγγέλλουσιν ἅπαντες, τὴν μὲν σεμνότητα τῆς χειρῶν ἐνυβρίζουσι· πατῶν δὲ λύψαι χερσῶν, συμψύχουσι· εἰ οὐκ τῆς σιωπῆς ἐπιλέλησαι, παρῶς ὑπομνησιν γράφα· εἰ δ' ἐπεσπίης ὡς ἄνθρωπος, ἀλλὰ γὰρ τοῦ ἀνάνητον. τὸ γὰρ μὴ ἐπαγγέλασθαι δῶρον θεῶ, ἀκινδύων. τὸ δὲ εὐξασθαι καὶ ἀβετῆσαι, κατὰ κελτον.

Σερηνῶ τριβόνῳ. ὑξβ.

Ἐχεις μὲν θεὸν αἰετὰς βελὰς εὐδουπάσοι, νῦν δὲ παρῶς θράκην σελλόμυρος, καὶ τῆς συγχόσων τὴν ἀκρόπολιν, χροίζεις τῆς ὀρέξεως καίσα· ἔριξας. ἦν αὐτῶ μαφεύει δαμῆλως ὁ Ἄνδρογυμος, καὶ σὺ μὲν σπορῶν ὡς μέσος λεόντων ῥιφιστόμυρος, γίνεσθαι παρῶσιν ἑσθὸν κεκτημένος. οὐ νυστάζει δὲ οἶδα ὁ φυλάτῃ σου, τὰς δὲ μύλας συνθλάσει τῆς παντείας, καὶ σποφρέψει σε μετὰ σωτηρίας, εἰς τὴν γῆν τῆς καταχέσεώς σου.

Διονυσίῳ νέῳ. ὑξγ.

Λύπην ἔχω μεγάλην, ὅτι ἀκίω σε, οὐ τὴν πατρῶαν σφροσύνην ζηλοῦντα, ἀλλὰ ξένην ἑπιτηδεύοντα ἀίχμητον, σπο-